Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Stemninger (I-IV)

Citation: Bergsøe, Vilhelm: ”Stemninger (I-IV)”, i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 239. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid56785/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Tidt du os saa', naar i Aftenens Stund
tavse vi gik i de dæmrende Skove,
eller naar Søens vuggende Vove
lulled vor Sjæl i dens sødeste Blund.

Det er forbi! Ak, jeg vandrer forladt,
fjernet fra hende ved brusende Strømme,
og jeg kan ikkun sværme og drømme,
drømme om hende, mit Liv og min Skat!
Hils hende fra mig og sig hende, at
saadan som du, klartfunklende Stjerne,
spreder din Glans fra det fjerneste fjerne,
straaler hun for mig ved Dag og ved Nat!

STEMNINGER.

I.

Ak, vidste du, hvor jeg har syndet,
og hvor min Brøde er stor,
du talte ikke saa milde,
saa sødt bevægede Ord.

Ak, vidste du, hvor jeg har levet
saa gudsbespotteligt vildt,
da saa' ej dit fromme Øje
paa mig saa inderligt mildt.

Da vendte du bort dit Hoved
og lod mig med Smerte gaa —
Kun dig og min Angers Fylde
har jeg at lide paa.

II.

Jeg er saa slap, saa mat og saa svag,
som skulde mit Livslys slukkes;
det er, som jeg leved den sidste Dag,
den Dag, da mit Øje skal lukkes.

Saa mørke Billeder svæve paa
min Tankes de stride Strømme,
de svundne Tider komme og gaa,
jeg ser det alt som i Drømme.

Der hæver sig op af Tidernes Strøm
et dejligt, men vansiret Billed;
det er mig selv og min Ungdoms-Drøm -
det gode, som jeg har villet.

Men Fjenden sejred. Nu ligger jeg knust,
tungt vaandende mig i Støvet,
og føres bort af Dæmoners Pust,
falmet, som Efteraars-Løvet.

Jeg troede fast paa min Villies Staal,
det skulde nok Driften kue;
men Lysten blev til et mægtigt Baal,
som smeltede det i sin Lue.

O, gaves der dog et rensende Hav,
som lutred de urene Sjæle!
Med Glæde jeg dukked i Bølgernes Grav
og vilde mig dybest fjæle.

Ja, gerne gav jeg selv Livet hen —
Alt, hvad jeg har, maa de tage,
naar blot jeg for det kunde købe igen
min tabte Renhed tilbage.

III.

Mod Stenen stemmer Sisyfus sin Skulder.
Skønt træt til Døden, dog endnu han strider,
endnu bestandigt han paa Haabet lider,
der ham, som os, i sine Drømme luller.

Snart har han naaet det. Naar han nu den ruller
blot én Gang om, da staar til alle Tider
den fast som Ørknens stærke Pyramider,
der trodse Lynets Blink og Tordnens Bulder.

Men af Forbandelsen hans Kræfter tynges,
den Haanden lammer og hans Mod bortvejrer —
I Afgrunds-Dybet atter Stenen slynges.

Som han jeg strider, men mod egne Synder;
som Skæbnen ham, saa Synden mig besejrer,
som ham jeg taber og paa ny begynder.

IV.

Gud give, jeg var et Barn igen
og laa i min Vugge paa ny,
og atter legede Timerne hen
med Engle højt under Sky!

Gud give, jeg hørte min Moders Røst
ved Vuggen i Nattens Stund,
og at hun lagde mig til sit Bryst
og kyssed igen min Mund!

Gud give, jeg havde med hende fulgt
til Gravens og Fredens Hjem,
da laa ej hin bitre Smerte dulgt
dybt i mit Hjertes Gem!